

Forvildninger

29.01.-07.03.2026

Søren Martinsen (f. 1966) har sammensat udstillingen med de to andre kunstnere Morten Plesner (f.1979) og Elsebeth Norrie (f.1952).

Der er tale om tre meget forskellige kunstnere, der hver især beskæftiger sig indgående med naturen som billede og begreb. De bidrager til udstillingen fra hver sin vinkel og kunstneriske generation med deres særlige individuelle formsprog og stil.

Tilsammen belyser udstillingen den forunderligere og nærmest ufattelige i naturens processer på nye måder.

Ønsket med denne udstilling er at "se nærmere på naturen" ved at stille skarpt på naturens konstante transformation og genskabelse idet den vokser, deler sig, breder sig og mangfoldiggør sig. Naturens dybere natur, så at sige.

Udstillingen belyser dette ufattelige, uudgrundelige og oprindelige i naturens processer.

Den funktion, som naturen har for udstillingens kunstnere, kan sammenlignes med en motor. En drivkraft for en kompleks vekselvirkning af handlinger og reaktioner i et system – men vel at mærke et system vi ikke har overblik over eller forstår til fulde. Denne udveksling udspringer fra en betagelse og en nysgerrighed overfor naturens fænomener, der igen styrer den kunstneriske formdannelse. Igennem dette kunstneriske arbejde skabes en meningsfuld dynamik, hvor kunsten bliver en måde at erkende på igennem studiet af naturen. En erkendelse, værkerne bringer videre ud i verden som nye former, nye opdagelser, nye blikke.

Forsøget på at indfange, forstå og kategorisere naturen – og endelig dominere og herske over den - har siden oldtiden været en menneskelig trang. Vi vil så gerne afkode og afmystificere naturens processer, og ønsket om kategorisering og de præcise konklusioner har domineret tilgangen til naturen siden mennesket forlod animistiske naturreligioner.

Carl von Linné skabte med sit Systema Naturae det system, der skulle ligge til grund for hele den fremtidige systematisering af den naturlige fauna og flora. Rent kunstnerisk kom den romantiske kritiker John Ruskin med sit dictum „truth to nature“ til at udtrykke den victorianske tids vigtigste kunstneriske tanke: kunstneren skal aftegne og reflekterer den naturlige verden så trofast som en videnskabsmand, der med nøjagtighed observerer naturen.

Men naturen er jo ikke sådan helt nem at få styr på, og i alle disse forsøg findes også så mange unøjagtigheder, forvildninger og fejltolkninger af naturens funktioner, at forsøget viser sig at være nogenlunde ligeså løstagtigt, unøjagtigt og organisk fejlbehængt som dets objekt. Man går vild med det samme.

En gang imellem kommer der i naturvidenskaben et gennembrud, et paradigmeskift. I vor tid husker vi både kvantemekanik og fraktalgeometri, som river tæppet væk under hidtidige opfattelser og giver nye erkendelser af naturens systemer. Måske er skabelsens mysterium og livets oprindelse endelig i genteknologiens tidsalder indenfor rækkevidde; det skal vise sig at ikke kun Gud, men også en simpel videnskabsmand kan sætte det mindste blad på en nælde.

Men samtidig plages mennesket af sin egen grådige natur, som gør at vi ganske hurtigt har placeret den menneskelige indgriben i klodens natur som det mest centrale element i vor tids udvikling, hvorved den antropocæne tidsalder, hvor menneskets aktivitet viser spor i selv de mindste og fjerneste elementer på jorden, er en realitet. Således gennemtrænger det menneskelige sind og krop så at sige den naturlige verden som termitter der gennemtrænger mørt træ, men alligevel: I menneskets voldsomme indgriben er der masser af vildveje og tilfældighedsprocesser, som løber om hjørner med os.

Kunstnerne begynder deres rejse ind i naturen med et køligt blik, men går straks vild.....og hyldesten til den overvældende uoverskuelighed, til kaoset og naturens utilregnelighed er mantraet for denne udstilling.

Glumsø, Januar 2026

Søren Martinsen